

Zleknil sem se zopet v postelji in tuhtal: »Kaj naj počnem? . . . Ali ji naj razodenem svoja čuvstva? . . . Pa kje in s katerimi besedami? . . . Ali se mi ne zasmije v lice in mi podrobi pod nos: »Ženilo se vas prijemlje? . . . Ah, kako ste hudomušni! . . . Padli boste iz vic v pekel« — »Ne . . . ne . . . da bi se mi ona rogala — da bi se mi jezik zapletal — da bi kekljal in zardeval . . . Nikoli! . . . Napišem ji pismo, razložim ji pismeno vse do pičice . . . prepričevalno . . . ognjevito! . . .«

Razbral sem vse natanko, kako ji razložim svoja žareča čuvstva, in sklenil sem v poluspanju za trdno: »Da, da, napišem ji pismo — pisma ne jecljajo, pisma ne zardevajo . . .«

»Epistola non erubescit,« je potrdil dr. Smetana, brž ko je opazil vrzel, kamor se je prilegal Ciceronov kratkorek.

(Konec prihodnjič.)

Spomini.

V majski noči plava iz višave
lune svit;
mlačni zrak opajajo dišave
rožnih mit;
zemlja v sanjah spava,
skozi sanje plava
bajka v majsko noč;
grmi in cvetlice
slušajo pravljičice:
. . . Bilo je nekoč . . .

Z lipami, z zvezdami
tudi jaz bedim,
v bajni svet nad nami
omamljen strmim;
tudi moja duša
sluša skozi noč:
. . . Bilo je nekoč . . .

Da, nekoč je bilo,
bilo, pa minilo —
bajka še živi . . .
Duh mi bajko shvača,
moj spomin se vrača
v odprhnjene dni! . .

tb.

